

Jan Smolík (ed.): ORCHESTRÁLNÍ STUDIE PRO SAXOFON

V Nakladatelství AMU právě vychází *Orchestrální studie pro saxofon*. Soubor navazuje na vyhledávané dvoudílné *Orchestrální studie pro klarinet* (NAMU 2018) a je určený především studentům konzervatoří a vysokých uměleckých škol. V porovnání s dalšími staršími publikacemi se jedná o největší přehled saxofonové orchestrální literatury. Výběr ukazuje náhled hudebních tvůrců na možnosti využití saxofonů v době od jeho vzniku (přibližně v roce 1840) po současnost.

Práce je mimořádně objemná, a to počtem uvedených skladeb i rozsahem jednotlivých partů. Jsou zde uvedeny nejen skladby, které jsou běžně na repertoáru symfonických nebo operních orchestrů, ale i díla nepříliš často hraná. Cílem je připravit novou generaci saxofonistů na budoucí uplatnění v orchestrálních tělesech. Vzhledem k tomu, že na jednotlivé koncerty se notový materiál půjčuje od držitelů práv, někdy se může stát, že se jeho dodání zpozdí a hráč má na přípravu jen omezený čas. I proto je potřeba být připraven na technické obtížnosti a intonační místa jednotlivých partů nastudovat předem.

„Při studiu podobných prací jsem zjistil, že při použití více nástrojů uváděli autoři fragmenty partů v partiturovém zápisu. Ten je nepřehledný a pro přípravu nepraktický kvůli častému otáčením stránek. Kniha je tedy rozdělena podle jednotlivých typů nástroje do čtyř částí – sopránový, altový, tenorový a barytonový saxofon. Výhodou tohoto zápisu je, že odpovídá patru, který bude mít hráč při koncertě na pultě. Samozřejmě není uveden vždy jen první hlas, ale pokud jsou ve skladbě např. tři altsaxofony, jsou zde ukázky ze všech partů,“ doplňuje editor knihy Jan Smolík.

Nejstarší skladbou v souboru je *Le cris de Paris* Jeana-Georgese Kastnera z roku 1857 (17 let po vynálezu nástroje). V jedné z částí použil sopránový saxofon, dva altové saxofony, dva tenorové

saxofony a dva barytonové saxofony. To je prakticky bigbandové obsazení asi 50 let před oficiálním vznikem big bandů v jazzové éře. Ze současnosti je uvedena skladba *A New Hope – Cantina Band* ze IV. epizody *Hvězdných válek*. Jedná se o dixieland, ale poměrně rychlý a technicky náročný.

Je zde vyvrácen i jeden dosud rozšířený mýtus o skladbách Dmitrije Šostakoviče. *Suitu pro jazzový orchestr* č. 2 (1938) napsal Šostakovič pro nově založený státní sovětský Jazzový orchestr. Ve zmatcích druhé světové války se partitura ztratila a v roce 1988 byla jako *Suita pro jazzový orchestr* č. 2 chybně označena jiná skladba, nyní známá jako *Suita pro varietní orchestr*. V roce 1999 se našel původní klavírní výtah tří vět *Suity pro jazzový orchestr* č. 2. Na žádost Šostakovičovy vdovy vytvořil britský skladatel Gerard McBurney rekonstruovanou instrumentaci skladby a ta mohla být v roce 2000 provedena v Londýně Symfonickým orchestrem BBC, řízeným Andrewem Dawisem. V *Orchestrálních studiích pro saxofon* tedy čtenáři naleznou pod daným názvem již správnou skladbu.

Více informací o této publikaci i dalších edičních počinech Nakladatelství AMU (včetně e-shopu) najdete na adrese: www.namu.cz

Chcete-li knihu redakčně zpracovat, zažádejte si o recenzní výtisk.

[Eva Zavřelová / eva.zavrelova@amu.cz](mailto:eva.zavrelova@amu.cz)